

Missilforsvar – et mareridt.

*Af Svend Aage Nielsen, Vedersø Klit Lars Murersvej 8, 6990 Ulfborg
Forfatter, pastor og formand for Kennedy Selskabet.*

KRONIK I Kristeligt Dagblad den 27. september 2005.

For godt 60 år siden blev atombomber kastet over Hiroshima og Nagasaki efter ordre fra præsident Harry Truman. Det gør ikke lidelsen og døden mindre for deres ofre, at han var leder i et demokrati. Dette er en styreform - på godt og ondt – der, som alle styreformer skal vurderes efter, om ”visdommen har fået ret ved sine gerninger.” Efter bestemmelser, der var gældende i 1945, var det krigsforbrydelse at kaste atombomberne. Som ”bevidste angreb på civile” var det også terror efter den definition, som generalsekretær Kofi Annan med dansk støtte i 2005 forgæves kæmpede for at få vedtaget i FN. I pave Benedikt XVI’s budskab til verdensfredsdagen den 1. januar 2007 gengiver han denne advarsel fra Det andet Vatican Koncil 1962-65, at ”enhver krigshandling rettet mod den kritikløse destruktion af hele byer eller vældige områder med deres indbyggere er en forbrydelse mod Gud og menneskeheden som fortjener fast og umisforståelig fordømmelse.” Det må være derfor, at USA bliver ved med at værges sig mod at deltage på lige fod med andre stater og folk i at blive deltager i et internationalt retssamfund, hvor der ikke er forældelse for forbrydelser mod menneskeheden. - Trumans atombombe-monopol i forhold til Stalin varede kort. Spionage bragte hurtigt Sovjetunionen ind i det atomvåbenkapløb, der blev spredt til mange flere våben og lande. I den verbale krig, der stadig raser om den kolde krig, fortier flere, at USA førte an med atom- og brintbomben, langdistance-bombefly, taktiske atomvåben, atomubåde, ubåds-raketter, raketter med flere sprænghoveder og krydsermissiler.

Kun med interkontinentale raketter kom Sovjetunionen et år før USA. Under den cubanske missilkriser i 1962 måtte USA erkende, at det nu selv kunne miste op til 80 millioner mennesker i et første slag med atomvåben.

Advarsler mod fortsat atomoprusning kom fra brødrene John F. og Robert F. Kennedy. De blev ikke taget alvorligt, og de er ikke siden blevet det. Præsident Kennedy udtalte ved sin tiltræden det mål, at ”bringe den absolutte magt til at ødelægge andre nationer ind under alle nationers absolutte kontrol.”

I 1961 i FN talte han realistisk om vort liv under ”atomkraftens Damokles-sværd, ophængt i den tyndeste tråd, der kan blive skåret over når som helst på grund af uheld, eller fejlregning eller vanvid, krigens våben må udryddes, før de udrydder os.” Konkret foreslog han i sin tale: ”1. Traktat mod forsøgssprængninger. 2. Standsning af produktion af våben. 3. Forbud mod overdragelse af atomvåben til

andre. 4. Skridt til at forhindre, at atomvåbnene skaber nye slagmarker i det ydre rum.”

Under den cubanske missilkriser var det Robert F. Kennedy, der - fremfor nogen - modstod presset for at besvare sovjets missiler med et militært angreb, der ville have udløst en atomkrig. I ”En bedre verden” i 1967 skrev han, at civile kernereaktorer på et tiår vil bringe ”fyre lande i besiddelse af materiale til fremstilling af tusindvis af atombomber om året.” Og: ”Op mod 160 millioner amerikanere og hundreder af millioner andre mennesker vil måske dø i løbet af de første 24 timers ubegrænset atomkrig. Og som Nikita Krushchev engang sagde: de overlevende ville misunde de døde.” Han fortsatte: ”Sikkerhed er utænkelig, når en beslutning om at bruge disse våben kunne træffes af en utilregnelig demagog, af lederen af en af de utallige to-måneders regeringer, der rider så mange lande som en mare, af en ansvarsløs militær fører, eller endog af en enkelt pilot.”

Brødrene var på ondt og godt deltagere i den onde cirkel, der drev meget frem i Øst og Vest og mellem Israel og dets naboer. Trods advarslerne fortsatte atomkapløbets onde cirkel og den kolde krigs terrorbalance. En af de dystre bivirkninger ved den var øget frygt. I 1967 annoncerede forsvarsminister Robert S. McNamara ”the Setinel Program”, der skulle danne en tynd paraply mod et begrænset atomangreb, som måske ville komme fra Kina. Men McNamara fik hurtigt den tanke, at en modpart af dette kunne fristes til et forhåndsslag ind mod USA, før det kunne iværksættes. Det førte USA og Sovjet til i 1972 at indgå ABM-traktaten. Den tillod et begrænset missilforsvar. USA satte et op i Nord Dakota for at sikre sine missiler der! Sovjet satte et op for at beskytte Moskva!

Men frygtens politik fortsatte, og ud fra egen adfærd fik USA mere og mere at frygte. I 1983 lancerede præsident Reagan sit SDI-projekt, Strategic Defense Initiative. Dets plan var en egentlig militarisering af rummet i form af ”stjernekrigs-våben”.

Da Reagan samtidig lancerede sit udtryk om Sovjet som ”ondskabens imperium,” udtryktes en usand teologi og en uetisk dobbeltmoral, som den siden er udtrykt i præsident Bushs udsagn om tre lande i Asien som ”ondskabens akse.”

Den stærke amerikanske bevægelse for fastfrysning af oprustningen, med senator Edward M. Kennedy som toneangivende, og Sovjets leder Mikael Gorbatsjov fik dog Ronald Reagan på andre tanker. Da Sovjetunionen i 1989 brød sammen - opløst indefra først i Polen efter valget af pave Johannes Paul II - svandt motivet for et ”stjernekrigs-forsvar” mod Sovjetunionen.

Som budget-sat havde det dog et afdæmpet liv også i 1990erne. I sin ”My Life” fra 2004 skriver præsident Bill Clinton om det - omkring sit møde med præsident Vladimir Putin i år 2000:

”Dengang havde vi ikke et missilforsvarssystem... Som Hugh Shelton havde sagt, svarede nedskydningen af et indkommende missil til ”et projektil, der ramte et projektil.” Hvis vi nogensinde udviklede et system, der kunne fungere, syntes jeg, vi skulle tilbyde teknologien til andre lande, og hvis vi gjorde det, kunne vi sikkert

overtale russerne til at ændre ABM-aftalen. Jeg var slet ikke sikker på, at oprettelsen af et missilforsvarssystem, selv om det fungerede, var den bedste måde at bruge de svimlende summer på, som det ville koste. Der var langt større sandsynlighed for, at vi blev ramt af angreb fra terrorister, der havde mindre atomvåben, kemiske eller biologiske våben.

Desuden kunne opstillingen af et missilforsvar faktisk udsætte verden for større fare.” Herom nævner Bill Clinton, at i en overskuelig fremtid ”ville systemet kun kunne udslette ganske få missiler,” og bivirkningen af det ville øge atomrustningskapløbet. Alligevel har præsident George W. Bush i 2002 énsidigt brudt ABM-traktaten fra 1972. I december 2002 har han underskrevet at udvikle et grundbaseret missilforsvar. USA har kontaktet England og Danmark om at ville bruge Fyllingdales basen i England og Thule-basen i Grønland. Statsminister Anders Fogh Rasmussen har for åben skærm erklæret: ”Jeg synes, det er en god ide.” Men ingen kan tilbagevise de saglige argumenter imod det.

På hjemmesiden www.missiledenfenseadvocacy.com

præciseres missilforsvaret således: Det, der skal lykkes er ”at ramme et 90 cm langt missil, hvis hastighed er 24.000 km i timen med et andet 90 cm forsvarsmisil med samme hastighed...”

På grund af disse tidskrav er det sagligt nødvendigt at kalde missilforsvaret for et feltvåben, fordi der slet ikke er tid til at have det undergivet politisk kontrol.

Fornyligt fremgik det, at George Bush havde skrevet en note om, at han havde brug for et toiletbesøg, og om der var tid til det?

Som øverstkommanderende for et missilforsvar vil han aldrig få tid til dette. Han vil aldrig få tid til at gå i seng med sin kone – eller til at leve et menneskeligt liv.

Kommandoen over det må spredes ud til så mange, at spredningen ikke vil gøre det til et sikkerhedsværn, men til øget risiko for ”uheld eller fejlberregning eller vanvid.” En sikkerhedspolitisk følge heraf bliver, at man tænker: Det bedste forsvar bliver et angreb på de ”truende” missiler, endnu før de er affyret. Det blev tænkt ved den israelske stats angreb på Iraks atomreaktor i 1988.

Det var også det, der førte til USA’s folkeretsstridige angrebskrig mod Irak i 2003.

Den 25. januar 2005 var der høring i USA’s Senat om nomineringen af den nationale sikkerhedsrådgiver Condoleezza Rice til udenrigsminister. Her udtalte senator Edward M. Kennedy, at hun var den første, der fremkaldte det skrækindjagende billede af ”a nuclear holocaust” for at retfærdiggøre behovet for at gå i krig i Irak.

Den 9. september, 2002 sagde hun, ” vi ønsker ikke, at ”the smoking gun” skal blive en paddehattesky.” Hun var hovedansvarlig for den tale i FN’s sikkerhedsråd, som hendes forgænger Colin Powell nu skammer sig over. Hun fik ikke senator Kennedys stemme for, at hun skulle være USA’s udenrigsminister, men blev det. Viljen til nævnte missilforsvar er således et mareridt i hele menneskehedens fremtid.